

РЕШЕНИЕ

№ 1171

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 29.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1918** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 от АПК във вр. с чл. 118 от КСО

Жалбоподателката С. Т. Т. поддържа, че със заявление поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. С Разпореждане № [ЕГН]/10.03.2010г. на Ръководител на ПО ѝ била отпусната лична пенсия в размер на 500,81лв. от дата 30.12.2009г. пожизнено по параграф 4 ал.1 ПЗР на КСО.

Тази сума получавала няколко месеца, след което с Разпореждане № [ЕГН]/24.09.2010г. на Ръководител ПО, се изменя пенсията и анулира УП-3, издадено от К. АД.

При направена проверка е установено, че за периодите: 03.10.1984г.-01.01.1992г. и от 01.02.1992г. до 01.01.1996г. трудът, който била положила е втора категория, а не – първа.

Съгласно чл.104 ал.1 КСО единствено и само Министерския съвет има право да определя кой труд към коя категория се причислява съобразно характера и особените условия труд. Счита, че първоначално отпуснатата ѝ пенсия следва да се запази. Впоследствие неправилно е определена категорията труд, вместо първа във втора.

Поддържа, че винаги е работила в [фирма]. Получавала допълнително заплащане, хранителни добавки.

При горните фактически твърдения и съгласно уточнение от съдебно заседание на 29.01.2013г. моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени като неправилно е незаконосъобразно Решение № 159 на Главния Директор на СУ „СО” от дата 01.03.2011г., с което е оставена без уважение жалбата ѝ против Разпореждане №

[ЕГН]/ 24.09.2010г. на Ръководител ПО.

Ответникът Директор на СУ „СО” /преди Главен Директор на СУ „СО”, счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Страните претендират сторените по делото съдебно-деловодни разноси.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доводите и възраженията на страните и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно е от представеното по делото процесно Решение № 159 на Главния Директор на СУ „СО”, че същото е постановено на дата 01.03.2011г. Жалбоподателката е сезирала настоящата съдебна инстанция с жалба от дата 14.03.2011г., заведена с вх.№ 5352 по описа на Регистратурата на АССГ.

Жалбата следователно е подадена в 14 дневния преклузивен срок по чл. 118, ал.1 от КСО, изпратена в сроковете и по реда на същия член от административния орган и от легитимирано за това лице. Жалбата е подадена срещу годин за оспорване административен акт, издаден по реда на чл.117, ал.3 от КСО, при спазена процедура за задължителен предварителен административен контрол на актовете на Ръководителя на ПО. Не се установява наличие на другите обстоятелства по чл.159 от АПК. Жалбата пред Директора на СУ „СО” също е подадена в срок и е допустима за разглеждане по чл. 117 от КСО.

Видно е изисканата административна преписка, че С. Т. Т. от [населено място] - 1836/8819,[жк],[жилищен адрес] е подала жалба срещу разпореждане №[ЕГН]/ 13 от 24.09.2010г. на Ръководител „ПО”,с което е изменена личната ѝ пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на основание чл.99, ал.1, т.6 от КСО от датата на отпускането ѝ 30.12.2009г., като е извършена промяна от първа във втора категория труд на зачетен при отпускане на пенсията осигурителен стаж.

От данните в пенсионното досие се установява, че със заявление вх.№07001553 от 24.02.2010г. С. Т. Т. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е приложила документи за осигурителен стаж и доход, необходими за преценка правото и размера на пенсията.

Въз основа на представените документи за осигурителен стаж, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж 9 години, 1 месец и 28 дни от първа категория, 15 години, 9 месеца и 8 дни от втора категория и 11 години, 7 месеца и 29 дни от трета категория труд, общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл.104, ал.2 от КСО - 46 години, 7 месеца и 23 дни.

Със Заповед №4132 от 02.10.1984г. С. Т. Т. е назначена считано от 03.10.1984г. на длъжност „ел.монтър” в Стопански Металургичен комбинат „Л.И.Б.”, сега [фирма].

С допълнително споразумение №189 от 03.12.1991г. жалбоподателката е назначена от длъжност „електромонтър” на длъжност „електромонтър-бобинър”. Посочено е, че условията на труд са II категория, като срокът на договора е неопределен. Договорът се счита сключен от 01.01.1991г.

С допълнително споразумение от дата 09.01.1996г., считано от 10.01.1996г. жалбоподателката е назначена от длъжност „електромонтър” в Е. на длъжност „бобинър на електрически машини. В това споразумение е посочено, че условията на труд се определят в зависимост на работното място.

С друго допълнително споразумение №25 от 01.11.2007г. към трудов договор № 4132 от 02.10.1984г., жалбоподателката е назначена на длъжност „бобинър, ел. машини”.

Със споразумение № 4632 от 01.10.2007г. към трудов договор № 4132 от 02.10.1984г., жалбоподателката от 01.10.2007г. е назначена на длъжност „бобиньор, ел. машини”. Жалбоподателката е заемала същата длъжност последователно във времето и през 2006г., което се установява от приложените допълнителните споразумения.

Същата длъжност е заемала и през 1996г., за което се представи допълнително споразумение №34392 от 30.11.1996г., № 46992 от 17.06.1996г., № 28335 от 15.06.1996г. № 123 от 27.12.1995г.

Видно от допълнително споразумение №4317 от 19.12.1994г., жалбоподателката е заемала длъжност „електромонтьор” в Е., като условията на труд зависели от работното място. Същото решение е дадено и в допълнително споразумение от 11.06.1994г., №178082 от 11.02.1993г.

С допълнително споразумение от 19.11.1998г., жалбоподателката е назначена на длъжност електромонтьор-бобиньор, като условията на труд са II категория според него. С допълнително споразумение от 18.07.1990г. жалбоподателката е заемала длъжност ел.монтьор, като според това споразумение, лицето отново е било II категория труд с месечна добавка-65 лева.

Представят се с административната преписка последователно заповеди №1820 от 14.03.1988г., от 30.12.1986г., от 10.06.1986г., от 24.09.1985г., съгласно които жалбоподателката е заемала все длъжност „ел.монтьор” в Е..

На стр. 140 -150 се представиха и длъжностните характеристики на „бобиньор на ел. машини в Е.” и с обект 261, които са II категория труд и на „електромонтьор”-главен майстор. Според последната характеристика за заемане на длъжността се изисква висше образование, а видно от цитираните по-горе заповеди, жалбоподателката има средно образование. За първата от тях се предвижда подвижен състав.

Според друга длъжностна характеристика на стр. 148 от делото, е видно, че длъжността „електромонтьор” в Е. може да бъде и подвижен състав.

С друга длъжностна характеристика на стр.164 от делото, длъжността „бобиньор” се характеризира с това, че работата се категоризира за пенсиониране в зависимост от категорията на обслужване на цеха, според нормативен акт на МС, т.с. не е отнапред установена категорията труд за тази длъжност в [фирма].

Видно е от всички тези длъжностни характеристики, че не е определен нито периода, за който се отнасят, нито, че са връчени или съобщени с оглед съдържанието им на жалбоподателката.

На стр. 166 се представи длъжностна характеристика на длъжност електромонтьор в Е.- неподвижен състав, според която също не се предвижда категорията труд на работниците в комбината, които я заемат.

Според писмо на „К. АД” изх.№ 3300-1669 от 19.10.2010г. до СУ „СО”, жалбоподателката С. Т. е била част от неподвижния състав на предприятието.

За това свидетелстват и представените два броя допълнителни трудови споразумения на жалбоподателката със [фирма] на листи 153 и 154 от делото.

Ответникът представи длъжностна характеристика на длъжността „електромонтьор-главен майстор” в Е.-подвижен състав и на „електромонтьор” в [фирма]. От същите не се установява да са били връчени на жалбоподателката, нито периода от време, през който същите са действали.От тях се установява единствено, че касаят времето, когато комбинатът се е наричал [фирма].

Заеманите последователни длъжности на жалбоподателката за периода от 03.10.1984г. до 01.01.2000г., са посочени и в Доклад за осигурителен стаж от дата 24.09.2010г.

Със Заповед №3801 от 18.12.2009г. и на осн.чл. 325 от КТ на жалбоподателката е прекратено трудовото правоотношение, като заемаща длъжност "бобиньор, електрически машини".

Според Удостоверение обр. УП-2 от 20.01.2010г., издадено от София И. ЕАД, за периода 01.11.2007г.- до 26.10.2008г., жалбоподателката е работила като бобиньор. След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/2 от 10.03.2010г. на Ръководител „ПО” на С. Т. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4, ал.1 от ПЗР на КСО, считано от 30.12.2009г. пожизнено в размер на 500,81лв.

С удостоверение обр. УП-3 №2929 от 10.06.2010г., издадено от [фирма] У. - Е., се анулира удостоверение обр. УП-3 №604 от 04.02.2010г., издадено от същия работодател, въз основа на което е зачетен осигурителен стаж при отпускане на пенсията, относно посочената категория труд за периодите: 03.10.1984г. - 01.01.1992г. и 01.02.1994г. -01.01.1996г. С издаденото удостоверение обр. УП-3 №2929 от 10.06.2010г. осигурителят отстранява допусната грешка при издаване на анулираното удостоверение, като посочва, че за целия период от 03.10.1984г. до 01.01.2000г. положеният труд от С. Т. е от втора категория по т.8 „б” б.”ч” от ПКТП /отм./.

По сигнал вх.№УП-537/08.09.2010г. от Дирекция "Пенсии" до Дирекция "Краткосрочни плащания и контрол" е извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма], за която е изготвен Констативен протокол вх. №3300-53 от 16.09.2010г. При проверката е установено, че С. Т. Т. фигурира в разплащателните ведомости за заплати за периода от 03.10.1984г. до 01.01.1992г. на длъжност "електромонтьор", за периода от 01.01.1992г. до 01.02.1994г. на длъжност „бобиньор на ел.машини” и за периода от 01.02.1994г. до 01.01.2000г. на длъжност "електромонтьор", както и че местонахождението на работните ѝ места е в халето на Е./София инженеринг [фирма], като положеният от лицето труд е като неподвижен състав. Последното обстоятелство съдът намира за установено и от Констативен протокол вх.№ 3300-53 от 16.09.2010г. на НОИ, Столично управление „СО”.

В писмо изх. №3300-1669 от 19.10.2010г. до СУСО от [фирма] се уточнява, че жалбоподателката е била част от неподвижния състав на базата и изпълняваните от нея функции и дейности са били извършвани в цеха на базата.

След преценка на събраните доказателства, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е прекатегоризирало във втора категория труд зачетения от първа категория при отпускане на пенсията осигурителен стаж за периода от 03.10.1984г. до 01.01.1992г. и от 01.02.1994г. до 01.01.1996г. С обжалваното разпореждане №[ЕГН]/13 от 24.09.2010г. на Ръководител "ПО" личната пенсия за ОСВ на С. Т. е изменена от датата на отпускането ѝ, като е определена в размер 459,67лв. при зачетен осигурителен стаж 24 години, 11 месеца и 6 дни от втора категория и 11 години, 7 месеца и 29 дни от трета категория и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория съгласно чл.104 от КСО- 42 години, 9 месеца и 29 дена. Определен е нов размер на пенсията 459,67лв.

Според ответника и в обжалваното Решение на Директора на СУ „СО”, претенциите на жалбоподателката относно неправилно зачитане на осигурителен стаж от втора категория труд вместо от първа за посочените в жалбата периоди, са неоснователни.

Ответникът посочва, че съгласно §9, ал.1 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999г.

съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс. Категоризирането на труда при пенсиониране за периода до 31.12.1999г. е регламентирано в Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /отм./.

По силата на чл.70, ал.1 от ПКТП /отм./, съответното предприятие предлага стажът да се зачете по определена точка от ПКТП /отм./, но приложението на Правилника и преценката за отнасянето на определен труд към съответната точка и буква по отделните раздели на ПКТП /отм./ е възложено на длъжностното лице от съответното териториално поделение на НОИ, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване.

Осигурителният стаж като "електромонтьор, бобиньор" за периода от 03.10.1984г. до 01.01.2000г. е категоризиран от втора категория по удостоверение УП-3 №2929 от 10.06.2010г., издадено от [фирма] У. - Е., с което е анулирано удостоверение обр. УП-3 №604 от 04.02.2010г., след като е извършена проверка на осигурителя. Претенцията на жалбоподателката за зачитането му от първа категория е неоснователна, тъй като в нормата на т.би, б.х от ПКТП /отм./ липсва запис за зачитане от първа категория на труда, положен в Ремонтен завод №4 /Е./, на длъжност "електромонтьор, бобиньор". В посочената разпоредба фигурира длъжността "майстор по ремонта - електро".

Заеманата от С. Т. Т. длъжност "електромонтьор, бобиньор" попада в записа на т.8б, б.ч от ПКТП /отм./ и следва да се зачете от втора категория труд.

Съгласно ПКТП /отм./ работещите в други звена на "К.", обслужващи или участващи в технологичния процес, ремонтната и монтажната дейност, реконструкцията и модернизацията, ползват категорията труд на основните работници в цеховете, където работят, за времето, когато са работили в тях.

В писмо на [фирма] с изх.№3300-1669 от 19.10.2010г. се уточнява, че дейността на ремонтната база е била организирана в две направления: функции и дейности, осъществявани от персонал-неподвижен състав в цеха на базата, и такива, осъществявани в цеховете на производствените единици на дружеството от персонал-подвижен състав, който на основание посочената т.6бд, б.н от ПКТП /отм./ ползва категорията труд на основните работници в цеховете, където е работил, за времето, когато е работил в тях. С. Т. е била част от неподвижния състав на базата, което изключва прилагането на т.6бд, б.н от ПКТП /отм./

В тази връзка, претендираният от жалбоподателката стаж е категоризиран правилно, при спазване на разпоредбите на ПКТП /отм./ При направената във връзка с предявената жалба проверка не се установиха допуснати нарушения на разпоредбите по категоризиране на труда за тези периоди.

По делото се представи Удостоверение УП-3 от 04.02.2010г., видно от което за оценените периоди 03.10.1984г. до 01.01.1992г. и от 01.02.1994г. до 01.01.1996г., жалбоподателката е заемала длъжност „електромонтьор” в [фирма].

Същите обстоятелства и относно тези периоди, се установяват от представената с преписката Трудова книжка №1911 от 1998г., издадена на жалбоподателката, според която на стр .12-13 и 16-17, за периодите 03.10.1984г. до 01.01.1992г. и от 01.02.1994г. до 01.01.1996г., жалбоподателката е работила като „електромонтьор” VII-ст .

За установяване на релевантните за спора факти и относно действителната категория труд, за процесните периоди, съдът е събрал гласни доказателства и е разпитал в съдебно заседание на 08.11.2011г. свидетелката Р. Г., посочена от С. Т..

Съдът кредитира показанията на свидетелката, тъй като те свидетелстват за

лично възприети факти. От същите се установява, че Г. е работила в база „К.“ от м. май 1979 г., започнала работа на длъжност „електромонтьор“. Жалбоподателката постъпила на работа от около 1985 г., дълго време работили заедно. Тя също имала длъжност „електромонтьор“. Свидетелката знае това, защото работила със С. в едно производствено помещение на тази длъжност. Нейните трудови функции /на С./, били пренавиване на двигатели, изчистване, полагане, до пълното им излизане. Двигателите били за електрически машини, асинхронни двигатели. Карали ги за ремонт при тях. Свидетелката уточнява, че „електрошлосер“ и „Електромонтьор“ били длъжности по разписание, но според нея нямало разлика между двете длъжности в „К.“ при полагането на труда. Имало хора, които били назначени на „Електромонтьор“ и такива на „електрошлосер“, но задълженията им били едни и същи, работели на едно и също място, на една маса. За вредни получавали допълнителни отпуски, храна - кисело мляко, минерална вода, чайове. Условията били такива, че от 8.00 ч. светели само две лампи, било студено. Прозорците били счупени, работели облечени с много дрехи. Имали маски, но това било за съвсем малко време. През периода, в който свидетелката била „електрошлосер“ или „ел монтьор“, задълженията им съвпадали, ходила с жалбоподателката, на едни и същи курсове за квалификация, не е имало разлика. Доколкото си спомня ги назначавали в К. на длъжност „елетрошлосер“ или „електромонтьор“ в зависимост от свободните бройки по разписанието, за която и да е от двете длъжности. Независимо от заеманата длъжност свидетелката сочи, че изпълнявали едно и също. Жалбоподателката постоянно работила на една и съща длъжност. Почти заедно напуснали с жалбоподателката.

По искане на жалбоподателката съдът е допуснал единична ССЕ, която се кредитира от съда, като вярна и кореспондираща с останалия доказателствен материал по делото.

Вещото лице Г. А. е установило, че според отдел „Човешки ресурси при „К. АД жалбоподателката е работила в Електроремонтната база /Е./ в РЗ 4, 261 обект /цех/ .

По отношение на С. Т. Т., вещото лице е заключило, че в кадровото ѝ досие има Длъжностна характеристика на „бобиньор“ на ел. машини в Е. /Електроремонтна база/ ДГЕ - средна квалификация, с която е запозната на 13.12.1995г. и Длъжностна характеристика на „бобиньор“ на електрически машини - VII кв. степен в база „Ремонт на енергетични съоръжения“, която ѝ е връчена срещу подпис на 04.11.2005г. За длъжност „Електромонтьор“ не се установи връчване на трудова характеристика.

В пенсионната преписка, а така също и по делото на С. Т. има две длъжностни характеристики за длъжностите „Електромонтьор-главен майстор в Е. - подвижен състав“ при [фирма] - ДГЕ /Дирекция „Главен енергетик“/ и за „Електромонтьор в Е. - подвижен състав“, които са образец на характеристики за длъжностите по принцип, с подписи за изготвил, съгласувал и началник Е., а не са конкретно персонално насочени длъжностни характеристики към дадено лице срещу подпис. Съдържат се за сведение и по делото.

Вещото лице заключава, че трите работнички, в т.ч. С. Т. Т. са работили в Електроремонтната база /Е./ в РЗ 4, 261 обект /цех/ на длъжности ел.монтьор

и бобиньор. Според отдел „Човешки ресурси“ при [фирма] това са длъжности - неподвижен състав, предвид функционалните задължения и работното място. Според Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране, който е действал в спорния период, раздел I, I - ва категория труд, т. 6 и, б. х, за Ремонтен завод № 4, към който според отдел „Човешки ресурси“ спада Е. на [фирма], в I-ва категория труд влизат длъжностите технолог, техн. ръководител, електроженист, машинен шлосер по поддръжка и ремонт, електрошлосер, механошлосер, електроженист по поддръжка и ремонт, електрошлосер по поддръжка и ремонт, майстор по ремонта - електро. Заеманите длъжности от С. Т. Т. ел.монтажор, бобиньор на ел.машини в Е. не попадат в тях.

За да се извърши преценка на категорията труд, трябва да се извърши оценка на условията на труд и задълженията, които са били възложени на лицето.

Установява се от поясненията на вещото лице в съдебно заседание на 24.04.2012г., че по информация от [фирма] за длъжността „електромонтажор“ са назначавани лица като подвижен и неподвижен състав. Според работодателя, когато лицето е назначено на длъжност „електромонтажор“ подвижен състав, тогава категорията труд е първа, ако е неподвижен - втора.

Заключението на вещото лице А. не е оспорено от ответника, но според процесуалния му представител целият трудов стаж на жалбоподателката е преминал на длъжност „електромонтажор“. Имало представени доказателства, които не се оспорват от жалбоподателката, че за известни периоди тя е била назначена на длъжността „бобиньор“.

По искане на жалбоподателката, съдът е допуснал нова комплексна съдебно техническа експертиза, заключението на която е прието от съда в съдебно заседание на 29.01.2013г.

За да дадат заключение на комплексната съдебно-техническа експертиза вещите лица са посетили отдел "Човешки ресурси" на [фирма], направена е проверка на досието на С. Т. Т., както и на ведомостите за работните заплати за периода от 03.10.1984 г. до 01.11.2007 г. и от 25.10.2008 г. до 30.12.2009 г. В периода от 01.11.2007 г. до 25.10.2008 г. С. Т. Т. е работила към "София И." Е АД.

От заключението им се установява, че за условията на труд, при които е работила С. Т. Т., е видно от "Карта за оценка на условията на труд на работното място", фирма [фирма], цех Е., работно място Е. /представена по делото с молба за съдебно заседание на 27.11.2012г./, в която влизат и длъжностите "Електромонтажор" с шифър [ЕГН] и "Бобиньор" с шифър [ЕГН] -длъжности, които е заемала жалбоподателката. Те са, както следва: неблагоприятен микроклимат 2-ра степен. Тъй като липсват измерени стойности на показателя, оценката на елемента микроклимат се базира изцяло на специфичните изисквания, свързани с наблюдавания елемент, разписани в Наредба за комплексно оценяване на условията на труд -т.е. лицето е в условия на "целогодишна работа на открито"; токсични вещества - олово 1-ва степен, измерени стойности 0.04 мг/м3; прах, група Б - метални окиси 2-ра степен, измерени стойности 17.91 мг/м3; физическо натоварване, динамично - 3-та степен. Тъй като липсват измерени стойности на показателя,

оценката на елемента физическо натоварване се базира изцяло на специфичните изисквания, свързани с наблюдавания елемент, разписани в Наредба за комплексно оценяване на условията на труд - т.е. лицето изпълнява дейности с енергоразход от 6 до 7 ккал/мин в условия, в които работят стелевари, чугунодобивчици, валцьори-петляри, кофаджии от отрасъл "металургия"; производствен риск, група Б - 2-ра степен. В скалите на производствения риск са включени видове дейности, работи и професии, извършването на които е съпроводено със значителна вероятност при непредвидими или случайни ситуации да се създаде опасност /различна по вид и стойност/ за живота и здравето на работника, в случая "работи, свързани с опасност от изгаряния с разкален или течен метал, шлак" и то "само за работни места от металургията".

На С. Т. Т. са изплащани пари за вреден труд за действително отработено време.

С Допълнително споразумение № 258/21.08.1990 г. между С. Т. Т. и [фирма] са договорени допълнителни 65 лева за условия на труд.

След влизане в сила на изискванията на Наредба за комплексно оценяване на условията на труд на Министерство на труда и социалните грижи и Министерство на здравеопазването, приета с ПМС № 169 от 1991 год., са разработени "Карти за оценка на условията на труд на работното място", в които са определени елементите на условията на труд и тяхната оценка в степени, респективно пари. Оценката на отделните елементи на условията на труд е число, изразяващо тежестта на елемента в зависимост от специфичното им въздействие върху работоспособността и здравето на работника или служителя и от степента на отклонение от установените за елемента норми и изисквания. Оценката на условията на труд изразява комплексното въздействие на всички елементи, в зависимост от влиянието им върху здравето и работоспособността на работника или служителя.

Вещите лица посочват и изплащаните пари на жалбоподателката по месеци от 01.08.1990г. до 16.02.2000г.

След м. април 2006 год., на основание ПМС № 297 от 28.12. 2005 год., месечните трудови възнаграждения на работниците и служителите се увеличават с размера на допълнителното възнаграждение за работа при вредни условия, и тези пари вече не фигурират самостоятелно в разплащателните ведомости.

Видно от разплащателните ведомости през 2008г. и 2009г., С. Т. Т. е получавала "храна" под формата на пари. През останалото време на трудовата и дейност в [фирма] е получавала безплатна храна "в готов за консумиране вид", т.е. давани са и купони или ваучери, срещу които я е получавала.

По информация от ръководството на [фирма], през 1999 год. медицинските картони /лична амбулаторна карта/, са предадени на работниците, в това число и на С. Т. Т.. По тази причина експертите не могат да проследят евентуални записи в тях, свързани с условията на труд.

От всички проверени писмени документи, вещите лица са посочили, че нямало начин да се установи дали С. Т. Т., М. С. К. и Т. А. С. са работили при едни и същи условия на труд.

Първа категория труд не се отразява във ведомостите за работни заплати. В съдебно заседание на 29.01.2013г. вещите лица са пояснили, че на база оценени показатели на условията труд, на чието основание са доплащани пари за работа при вредни условия, съответства на подвижен състав. Това означавало, че са преминавали през цялата територия на К. при нужда т. е. жалбоподателката като е заемала тази длъжност не е работила само в производствените помещения в работилницата, а е извършвала дейности на територията на целия комбинат. Това било видно от картата, която е приложена от представители на НОИ към делото и от Указанията за прилагане на Наредбата за комплексно оценяване на условията на труд. По първия показател е оценен във втора степен без измерени стойности, които са отразени в картата, което съответства на работа на открито, оценява се с 32 т. и съответства на втора степен. Ако жалбоподателката била работила в работно помещение без източник на топлина независимо от количеството на температурата през лятото, през зимата трябвало да бъде оценена нулева степен и не трябвало да се доплащат допълнителни пари. Физическото натоварване е отразено динамично 3 степен. Ако се приеме, че дейностите, които е извършвала жалбоподателката са били в работилницата, трябвало да има статично натоварване. Това динамично натоварване 3 степен съответствало на енергоразхода от 6 до 7 килокалории на минута и се дават указания такива, каквито са в металургията. Вещите лица следователно заключават, че жалбоподателката е работила в металургични условия. Последните показатели произвеждат риск, който е оценен група Б втора степен. Съгласно Указанията за прилагане на Наредбата, се оценяват работи свързани с опасността от изгаряния, от разкален или течен метал такива, каквито са условията в металургията. Длъжността, която жалбоподателката е заемала след 1991 г. т. е. след влизане в сила на тази Наредба, съответства на подвижен състав изхождайки от анализа на картата представена по делото. До 1991 г. не е имало законодателен акт, който да задължава работодателите да изплащат на работниците допълнително пари, ако работят при вредни условия на труд. Със законодателен акт месечните трудови възнаграждения на работниците и служителите, които са работили при вредни условия са включени в размера на общото трудово възнаграждение.

Вещите лица затова в уточнение от същото съдебно заседание посочват, че изхождайки и четейки картата, жалбоподателката има динамичен статут на работа. Това било оценено и в картата.

В съдебно заседание на 27.11.2012г. ответникът чрез Юрк. П. е представила доказателства под опис с номера от 1 до 5, с които цели да докаже, че зачетеният за втора категория труд, е правилно и законосъобразно определен от пенсионния орган. С определение от 27.11.2012г. съдът е предоставил възможност на жалбоподателката да изрази становище по тези доказателства и да ги оспори до следващото съдебно заседание. В последното по делото заседание на 29.01.2013г., жалбоподателката и нейният процесуален представител не са оспорили, както следва: писмо с вх.№ ОП-495 -1 от 18.05.2012г. от синдика на [фирма] длъжностна характеристика на „бобиньор“ на ел. машини в Е., видно от която жалбоподателката е запозната с нея на дата 13.12.1995г., и според която характеристика, работата се зачита като

втора категория труд, констативен протокол от 20.06.2012г. за извършена проверка по разходите на ДОО, приложение К.-16 към чл.27, ал.1 от закона, Протокол №2 от 14.02.1995г. на К. АД-Електроремонтна база. От този Протокол се установява, че в неподвижния състав на работниците в Е. влизат длъжностите „електромонтьор“ и „бобиньор на ел.машини“.

С молбата от 27.11.2012г. ответникът представи и Карта за оценка на условията на труд в Е., измежду които и за длъжностите ел. монтьор с шифър [ЕГН] и бобиньор с шифър [ЕГН].

От правна страна, съдът намира следното:

Според чл.168, ал.1 от АПК приложим поради препращащата норма на чл.118, ал.2 от КСО, съдът не се ограничава само наведените от жалбоподателя доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, а следва въз основа на представените от страните в хода на производството и приети от съда доказателства, за провери законосъобразността на акта в хипотезите на чл.146 от ГПК.

Предмет на съдебно оспорване в настоящото производство е Решение № 159 от 01.03.2011г. на Главния директор на СУ „СО“, с което е оставена без уважение жалба вх.№[ЕИК] от 21.12.2010г. на С. Т. Т. срещу Разпореждане №[ЕГН]/13 от 24.09.2010г. на Ръководител на ПО, като неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал.3 от КСо-сега Директора на СУ „СО“/ тогава Главен Директор на СУ „СО“/, както и в кръга на правомощията му.

Предметът на спора, е очертан от спорното материално право на жалбоподателката за периодите, за които не ѝ е зачетен труда в [фирма], като първа категория труд, довело до постановяване на Разпореждане №[ЕГН]/13 от 24.09.2010г. на Ръководител на ПО, с което е определен размера на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, което разпореждане е потвърдено и от обжалваното решение.

Съгласно § 9. (И.. - ДВ, бр. 102 от 2005 г., в сила от 20.12.2005 г.) от КСО, времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

За спорните периоди 03.10.1984г.-01.01.1992г. и от 01.02.1992г. до 01.01.1996г., е бил в сила Правилник за категоризиране на труда при пенсиониране, одобрен с Постановление №60 на ЦК на Б., отм. ДВ. бр.39 от 7 Април 1998г.

По делото няма спор, че жалбоподателката за тези периоди е работила в ремонтен завод №4, което се потвърждава от обсъдените по-горе длъжностни характеристики на заеманата длъжност в посочен обект 261.

Според ПКТП /отм./ чл.6и, б."х". (Нов - ДВ, бр. 25 от 1990 г., изм., бр. 49 от 1990 г.), сочи, че работници и инженерно-технически работници във Фирмата "К." и Фирмата "Стомана", се пенсионирали при : I категория, ако са заемали длъжност в Ремонтен завод № 4:технолог, техн. ръководител, електроженист, машинен шлосер по поддръжка и ремонт, електрошлосер, механошлосер, електроженист по поддръжка и ремонт, електрошлосер по поддръжка и ремонт, майстор по ремонта – електро.

Според чл.8б б"ч" в Ремонтни заводи № 1, № 2, № 3 и № 4, се пенсионирали

като втора категория труд, работещите в посочените заводи до началник на завод (директор) включително, без включените в т. 6и и без работещите в отделите "Планов", "Ф.", "Конструктивен", "КОСВ", "М.", "Коопериране и обезпечение", "Координация и контрол", лаборант, лаборант-аналитик, началник на склад, магазинер.

Следва да се отбележи, че чл.8б и чл. 6и от ПКТП, отм., са разпоредби в сила от 1990г. и не се отнасят за процесния период от 03.10.1984г. до 19.06.1990г.

В случая съдът намира, че категоризирането на осигурителния стаж следва да е съобразено със специфичните условия и вредности на работната среда и трудовия процес, като основните критерии при определяне категорията на осигурителния стаж по отм. ПКТП са характерът на извършваната работа и мястото на работа. В този смисъл е нормата на чл.67 (Доп. - ДВ, бр. 10 и 49 от 1990 г.) от ПКТП/отм/, според която, трудът на работниците и служителите, посочени в раздел I и II на правилника, се причислява към съответната категория, независимо в кой отрасъл на производството е положен, щом работата им е свързана със същата вредност и тежест. Работници и инженерно-технически персонал, независимо от отрасловата си принадлежност, ползват категорията труд при пенсиониране, определена за цеховете, заводите, площадките и другите обекти в раздели I и II на правилника за времето, през което работят на тях.

Разпоредбата на чл.68 от ПКТП, отм., допълва, че при изменения в наименованията на извършваната работа, но без промяна на характера ѝ, работниците и служителите запазват категорията си.

По делото е безспорно, а това се установява и от представените трудови договори, сключвани последователно във времето със С. Т., че тя е заемала длъжности през процесните периоди до началник на завод/директор/ и не би трябвало да попадат в изрично изброените, изключени от приложното поле на тази норма.

Работните места и видовете дейности и производства, които служат като основание за зачитане на положения на тях осигурителен стаж от първа или втора категория, са изброени изчерпателно в съответните точки от правилника и с оглед избрания законодателен подход е недопустимо разширително тълкуване.

Представените с административната преписка трудови договори след 1991г. и анексите към тях са подписани от жалбоподателката, в същите се сочи, че заеманата от нея длъжност е при условията на II категория труд. Съдът им дава вяра, защото с тях жалбоподателката декларира и признава неизгодни за себе си факти.

Съдът дава вяра и на заключението на първоначалната ССЕ, според което заеманите от жалбоподателката длъжности не попадали в първа категория труд. Получаваното от С. Т. допълнително възнаграждение за вредни условия на труд, не може да се приеме като основание за претендираната категория труд.

Такъв критерий не може да бъде и изричното записване в двата удостоверителни документа-УПИ-3 от 04.02.2010г. и от 10.06.2010г., че полагаият труд от С. Т. за посочения период е от първа категория респ. втора категория труд. Това е така, защото съгласно [т. 70 от ПКТП](#) (отм.),

длъжностните лица от предприятията, фирмите и другите организации, в удостоверенията обр. УП-3 срещу описания трудов стаж посочват съответната точка и буква от [ПКТП](#), по която предлагат да се зачете труда им. Това се подкрепя и от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, обн. ДВ бр. 21 от 2000г. Следователно, без значение за правния спор е това какво е предложило съответното длъжностно лице, щом няма такова нормативно задължение, видно и от утвърдените бланки образци УП. Преценката на вида положен труд, удостоверен с горните УП-та, е на компетентния административния орган, в случая пенсионния и тя е извършена законосъобразно. В контекста на изложеното е без значение и последващото анулиране на записванията в УП-та от 04.02.2010г. относно категорията на отразения в тях труд, с представените две удостоверения, издадени от [фирма].

Действително по делото се представи копие от трудовата книжка на жалбоподателя за спорните периоди от време, но от записите в същата не може да се направи извод за категорията труд и за характера на заеманата от нея длъжност, респ. какво фактически е извършвала.

Дори и да не бяха издадени тези две удостоверения, записванията в предходните, не могат нормативно да обвържат нито административния орган, нито съда. На общо основание подлежи на преценка категорията на положения труд от С.Т. труд, с оглед критериите на [ПКТП](#) (отм.).

В обсъдените по-горе писма на [фирма] също се посочва, че длъжностите, които е заемала жалбоподателката последователно в спорните периоди от време, са били извършвани в цеха на базата и е била част от неподвижния състав на базата. Горният извод се потвърждава и от протокол вх.№ 3300-53 от 16.10.2010г., според който С. Т. Т. фигурира в разплащателните ведомости за периода от 03.10.1984г.-01.01.1992г. на длъжност „електромонтьор“, от 01.01.1992г. до 01.02.1994г.-„бобиньор на ел. машини“, а от 01.02.21994г. до 01.01.2000г. на длъжност „електромонтьор“.

От заключението на комплексната съдебно-икономическа експертиза, прието в съдебно заседание на 29.01.2013г., се установи, че работното място на жалбоподателката съответства на подвижен състав. Този извод вещото лице прави като анализира и оценява картата за оценка на условията на труд, коментира микроклимат и физическо натоварване.

Картата, която анализират вещите лица, е само относно оценка на условията на труд на работното място, но не сочи на извод, че работата конкретно на жалбоподателката е свързана със същата вредност и тежест, по арг. от чл. 67 от ПКТП /отм., цитирана по-горе/. Жалбоподателката не е ангажирала доказателства извън обсъдената комплексна съдебно-икономическа експертиза и разпита на свидетелката, , от които да се установява прилагането на т.67, т.68 от ПКТП /отм./.

Посочва се в писмо на [фирма] от 19.10.2010г. /стр.61/, че работата в Е., е била организирана в две направления, като функциите според направлението са се изпълнявали от персонал в подвижен и неподвижен състав. Според чл. 66д б. ”н” от горния правилник, в сила за спорните периоди, сочи, че персонала на подвижния състав на базата ползва категорията труд на основните работници в цеховете, където е работил и за времето, което е

работил. С оглед систематичното място на нормата, тълкувана във вр. с чл. 66д. (Нов - ДВ, бр. 25 от 1990 г., бр. 2 от 1993 г.), работещите във фирмата "К." до ръководител (директор) включително, които се пенсионирали при 15 години трудов стаж и възраст 57 години за мъжете и 52 години за жените, като този трудов стаж да се счита за първа категория, следва да се приеме и направи извод, че първа категория труд ще ползват ония работници, макар и да изпълняват работа характерна за втора категория пред, за времето, за което са работили в цеховете и са извършвали демонтаж, монтаж, ревизия, подмяна на износени части на ел.функции и съоръжения, в цеховете на производствените единици на дружеството. Следователно дори и работното място на жалбоподателката за спорните периоди от време, да е съответствало на неподвижен състав, от значение и релевантно е единствено обстоятелството, дали жалбоподателката за процесните периоди фактически е извършвала работа по демонтаж, монтаж, ревизия, подмяна на износени части на ел.функции и съоръжения, в цеховете на производствените единици на дружеството.

За да се посочи правилно категорията труд на жалбоподателката за спорните периоди следва същата да установи какво и къде е работното ѝ място и какви са били трудовите ѝ функции, включително и дали същите са свързани с работа по демонтаж, монтаж, ревизия, подмяна на износени части на ел.функции и съоръжения, в цеховете на производствените единици на дружество, както и дали условията, при което е работила жалбоподателката заемала длъжност „електромонтьор ” с шифър [ЕГН] и „бобиньор” [ЕГН], отговарят на първа категория труд.

Категорично е установено по пенсионната преписка и от всичките заключения на вещите лица по делото и разпитания свидетел, че работното място на жалбоподателката не е било на откритата площадка на цеха, а в сградата до тази площадка.

Доказва се от показанията на разпитания по делото свидетел Р. Г., че двете работили в едно и също хале и напуснали почти по едно и също време. От показанията ѝ не може да се установи със сигурност дали жалбоподателката за процесните периоди, фактически е извършвала работа по демонтаж, монтаж, ревизия, подмяна на износени части на ел.функции и съоръжения, в цеховете на производствените единици на дружеството.

Релевантна за спора от друга страна е и Наредба за комплексно оценяване условията на труд, на Министерството на труда и социалните грижи и Министерството на здравеопазването чл. 1 ПМС № 169 от 28.08.1991 г. за решаване на някои въпроси, свързани с договарянето на работната заплата.

Според нея са разработени карти за оценка условията на труд, в които се определят елементите на условията на труд и тяхната оценка в степени, респ. пари. Тази оценка изразява комплексното въздействие на всички елементи, в зависимост от влиянието им върху здравето и работоспособността на работника или служителя.

Зачитането на трудов стаж, придобит до 31.12.1999г., какъвто е настоящият случай, е уредено в § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, съгласно който времето, което се зачита за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31.12.1999г., съгласно

действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

От писмо изх. № 3300-1669/19.10.2010г. на [фирма] е видно, че дейността на Енергоремонтната база е организирана в две направления, осъществявани от подвижен и от неподвижен състав, като персоналът от подвижния състав на базата до края на 1999г. е бил обособен в звена, които са били прикрепени към съответните производства за участие в ремонт /основен, текущ аварийен или профилактика/ на технически машини и съоръжения и групиран в участъци за отчитане присъствието на работа в Електронноизчислителния център. В конкретния случай липсват данни жалбоподателката да е била в такова звено, както и да е била към участък за отчитане в ЕИЦ.

Заеманите от С. Т. длъжности "електромонтьор", "бобиньор" попадат в записа на т. 86, б. "ч" от ПКТП /отм./, според който от втора категория е трудът на работещите в Ремонтни заводи № 1, № 2, № 3 и № 4 до началник на завод /директор/ включително, без включените в т. би и без работещите в отделите "Планов", "Ф.", "Конструктивен", "КОСВ", "М.", "Коопериране и обезпечение", "Координация и контрол", лаборант, лаборант-аналитик, началник на склад, магазинер. Длъжностите, заемани от лицето през спорните периоди, са до началник на завод /директор/ и не попадат в изрично изброените, изключени от приложното поле на цитираната норма. В тази връзка, трудът от спорните периоди следва да се зачете от втора категория труд съгласно т. 86, б. "ч" от ПКТП /отм./. В случая съдът намира, че не намира приложение нормата на чл.67 и чл.68 от ПКТП/отм/.

Действително, по елемента микроклимат в картата са вписани 32 точки и е определена втора степен, което според вещото лице е индиция, че трудът е положен на открито.

Според указанията към НКОУТ за работа на открито се приемат работните места при открития добив на полезни изкопаеми, горското стопанство, строителството, поддържането на електропреносната мрежа, железопътната инфраструктура и шосейната мрежа, работните места от въжените линии, какъвто явно не е настоящият случай. Условието на работа на жалбоподателката следва да бъдат подведени по-скоро под хипотезата на работа в много големи по размер цехове, където отоплението през студените зимни месеци със съществуващите технически средства е невъзможно, в който случай се определят 13 точки.

От посоченото е видно, че определените 32 точки по елемент микроклимат категорично не са за работа на открито, а са обща оценка за елемента, формирана въз основа на съставлящите го компоненти.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от НКОУТ оценката на условията на труд изразява комплексното въздействие на всички елементи, в зависимост от влиянието им върху здравето и работоспособността на работника или служителя. Отделните елементи при определянето ѝ се оценяват в тяхната съвкупност.

Видно от Протокол № 2 от 14.03.1995г., за длъжностите "електромонтьор" и "бобиньор на ел. машини" са определени 207 точки и 7 дена допълнителен платен годишен отпуск, като тези длъжности са в първата група, в която са включени длъжности и работни места, за които е определена по-ниска степен на риск, в сравнение с тези от втората група. Фактът, че

Комисията по оценка на работните места и работниците в Е. разделя последните в две групи и определя съществено по-висок брой точки, респективно - по-голям период допълнителен платен отпуск на работещи на длъжности, включени във втората група, указва на различната степен на вредни условия на труд за двете групи, като длъжностите, заемани от ищцата, са в първата група, с по-ниска степен на вредност. Това обаче само по себе си не обосновава по категоричен начин обстоятелството, че жалбоподателката е работила при I- категория труд.

По т. 66д, б. „н“ от ПКТП /отм./ работещите в други звена на "К.", обслужващи или участващи в технологичния процес, ремонтната и монтажната дейност, реконструкцията и модернизацията, ползват категорията труд на основните работници в цеховете, където работят, за времето, когато са работили в тях. В конкретния случай в съдебното дирене се събраха данни за работа на лицето през процесните периоди и след 1991г. в цехове, ползващи първа категория труд. На широка доказателствена основа лежи решаващия извод, че жалбоподателката не доказва фактическия състав на тази норма, за да се приеме, къте точно и какво точно е работило лицето за исковите периоди, та работата чу да се зачете при първа категория труд.

Според писмо изх. № 3300-1669 от 19.10.2010г. на [фирма], се посочва, че дейността и ремонтната база са организирани в две направления: функции и дейности, осъществявани от персонал - неподвижен състав, и такива, осъществявани от персонал — подвижен състав, който на основание посочената т. 66д, б. "н" от ПКТП /отм./ ползва категорията труд на основните работници в цеховете, където е работил, за времето, когато е работил в тях.

По силата на чл. 70, ал. 1 от ПКТП /отм./, съответното предприятие предлага стажът да се зачете по определена точка от ПКТП /отм./, но приложението на Правилника и преценката за отнасянето на определен труд към съответната точка и буква по отделните раздели на ПКТП/отм./ е възложено на длъжностното лице от съответното териториално поделение на НОИ, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване. Последното съобразно изискванията на чл.35 и чл.36 от АПК е следвало да събере доказателства, които по безпротиворечив начин да водят до извод, че лицето е упражнявало труд в първа или втора категория труд за процесните периоди от време.

Трудовият стаж на лицето като "електромонтьор, бобиньор" за периода от 03.10.1984г. до 01.01.2000г., следователно правилно е зачетен от втора категория по предложение на осигурителя [фирма] У. - Е. по образец УП-3 № 2929 от 10.06.2010г. В този смисъл са постановени и Решение №16214 от 18.12.2012г. по адм.д.№ 10703/2012г. по описа на ВАС, VI отд., Решение №6470 по адм. дело №8056 от 2008г.

Във връзка с прилагане принципа за равенство и еднакво третиране на идентичните случаи и по повод исканата от лицето съпоставка между данните от неговата преписка и тези от преписките на Т. А. С. и М. С. К., в СУСО, Дирекция "Краткосрочни плащания и контрол", е извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма] /в несъстоятелност/, обективизирана в Констативен протокол № 3300-38/02.08.2011г., относно доказване категория труд на М. С. К.. Видно от посочения протокол, длъжностите, заемани от

лицето от 01.05.1985г. до 31.12.1995г. са от подвижния състав на Е., което е основание за определяне на труда от първа категория по т. 6и, б. "х" от ПКТП /отм./. В съдебно-счетоводната експертиза също се подчертава, че въпреки факта, че и трите работнички са работили в Електроремонтната база /Е./ в Ремонтен завод № 4. 261 обект /цех/, в отделни периоди М. К. и Т. С. са заемали длъжности, които са от подвижния състав, което е основание за зачитане на труда им от първа категория: М. К. е работила като "ел. монтьор по поддръжка и ремонт на металургични агрегати и съоръжения" /МАС/, която длъжност е от подвижния състав, а Т. А. е работила като "електромонтьор", като пенсионната ѝ преписка съдържа длъжностни характеристики за длъжностите "електромонтьор - главен майстор в Е. -подвижен състав" и "електромонтьор в Е. — подвижен състав".

Обжалваният административен акт, с оглед цялостната проверка, която съдът извършва на осн.чл. 168 от АПК, съдът намира, че е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, постановен в съответствие с целта на закона, при спазване на материално правните и процесуалноправните изисквания за неговото издаване.

Жалбата на С. Т. Т. е неоснователна и същата следва да се отхвърли като такава.

Жалбата на

По разноските:

На осн.чл. 143 от АПК вр. с чл. 144 от ГПК и чл. 78, ал.3 от ГПК, на ответника са следват разноските по делото, които са за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по подадената жалба от С. Т. Т. от [населено място], [жк], против Решение №159 от 01.03.2011г. на Директора на СУ „СО” с което е оставена без уважение жалба вх.№ 07007205 от 21.12.2010г. на С. Т. Т. срещу Разпореждане №[ЕГН]/13 от 24.09.2010г. на Ръководител на ПО.

ОСЪЖДА С. Т. Т. от [населено място], ж.к.Л. Г бл. 7 вх.А ет.9 ап.33 на осн.чл. 78, ал.3 от ГПК да заплати на Столично управление „Социално осигуряване” гр-София, [улица], съдебно деловодни разноски в размер на 150 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от изпращането на преписи на страните.

СЪДИЯ: